

Høringssvar politik børn, unge og uddannelse.

FMU – Børn og Læring

I FMU'et har vi behandlet udkastet til den nye politik på et møde. Vi har valgt at udarbejde et høringssvar ud fra den måde, som vi behandlede politikken på, ud fra hvor vi ser de største styrker i den nye politik, og hvor vi kan identificere nogle udfordringer, eller hvor noget er mere uklart.

Hvor står den nye politik stærkest?

Ud fra vores perspektiv er der udarbejdet en politik, som er klar, tydelig og uden at være teksttung. Vi ser nogle rigtig gode perspektiver i en politik, som ikke fyldes af ord, men som er kendetegnet ved få men udvalgte tekststykker. Det giver et hurtigt overblik, er nemt at navigere i og gør det overskueligt for alle dem, der direkte og indirekte er involveret i arbejdet for at udfylde den.

Derudover er der en rigtig fin sammenhæng mellem det tekstlette og det grafiske udtryk. Det er en enormt præsentabel politik, som fra vores udgangspunkt får politikken til at fremstå brugbar og som et professionelt stykke arbejde.

At bruge hverdagen som udgangspunktet for den ramme, der skal danne det gode og udviklende børne- og ungeliv, bakker vi op om. Det er hverdagen, som klart fylder mest, det er hverdagen, som er langt den største katalysator for udviklingen, og det er som udgangspunkt, hvor mulighederne skal eksistere og være. I vores optik er der også et velvalgt fokus på individ og fællesskab og ansvarsforståelsen. Der er brug for en politik, som fjerner ansvar og rettigheder fra og til individet, og som ser individet i en fællesskabsramme. Hvor ikke den enkeltes udvikling er på bekostning af fællesskabet, men netop i fællesskabet, hvor udviklingen sker. Børn og unge skal lære at se sig selv i forbindelse med store og små fællesskaber. Det er naturligt at opleve modgang, det er uundgåeligt. At anerkende og arbejde med den præmis udvikler synet på mistrivsel og ser med et tiltrængt perspektiv på, at det vil opstå. Vi må derfor i fællesskab skabe en hverdag og nogle unge, der kan modstå og håndtere dette. Dette ansvar er vi alle en del af at løfte, helt fra barnet og den unge selv, forældrene, de fagprofessionelle og de mennesker, der er rundt om børnenes og de unges liv.

Hvor ser vi udfordringer og uklarheder?

Politikken står ikke særlig stærkt i et dagtilbudsperspektiv. Det er ikke sådan, at man ikke kan læse denne aldersgruppe ind i politikken, men det samlede billede af politikken er, at dette område ikke fremstår tydeligt. Der er ikke meget i målsætningerne omkring udviklingen i dagtilbud, og det udvalgte tekst kan ind i mellem være svær at se direkte ind i arbejdet omkring småbørn. Formuleringerne er ofte centreret omkring begreber, man vil sætte på indenfor udviklingen af børn og unge, og her efterlades småbørnsområdet med plads til forbedring.

Det område, hvor vi som repræsentanter for en bred faglig sammensætning, oplever den største udfordring, er omkring præstation og begrebet at lykkes. Der er i politikken anslag mange steder til at have et dannelsesperspektiv på børn og unge. Men vi er bekymrede for, at lykkes og at opnå succes bliver omsat til gode karakterer, en god uddannelse og et job. Vi anerkender på alle måder, at alle mennesker fortjener at kunne tage ansvar for deres eget liv. Men at sætte et lighedstegn mellem at præstere bedre fagligt og gennemføre ungdomsuddannelser i sig selv får børn og unge til at tro, at de kan mere, end de tror. Vi har jo netop gennem en årrække oplevet, hvordan præstationskulturer i sig selv ikke skaber trivsel og tro på egne evner. Der er brug for et bredere og mere nuanceret perspektiv, også i målsætningerne. De gode intentioner, som vi også ser i politikken, må ikke fortabes i et snævert perspektiv på, hvordan vi måler udviklingen.

I politikker stræber vi ofte at løfte bunden og udvide toppen. Når man i denne politik bruger hverdagen som udgangspunkt, kunne det være et perspektiv, at det "normale" fyldte mere. At der gerne måtte være mere fokus på værdier og begreber, der kan legitimere og værdsætte "den helt almindelige hverdag", hvor man ikke udelukkende er fokuseret på, om man bliver bedre eller lykkes med mere, men også er optaget af nærvær, samhørighed og oplevelsen af mening. Vi har ofte fokus på dem, der falder udenfor eller som springer rammerne, men i den fokus må vi ikke miste hele grundlaget, som er den store grundlæggende midtergruppe. Det er dem, som i sidste ende er fundamentet.

Der er også med en vis bekymring i forhold til de økonomiske udfordringer på velfærdsområderne, at vi læser denne politik. Ambitioner, retning og fremdrift er ikke uafhængig af økonomi. Hvis vi som fagprofessionelle alt for ofte oplever, at vi må skære ned på ambitioner, tilpasse serviceniveauer og aflevere penge til råderum, så mister man grundlæggende også troen på udførelsen af opgaven. Den nye politik for børn, unge og uddannelse skulle gerne opfattes og ses på med motivation og som en opgave, vi skal lykkes med. Det er derfor vigtigt at skabe en balance mellem den politik, man rammesætter, og den økonomiske og ressourcemæssige ramme, man sætter den ind i. Vi vil derfor appellere til at skabe en sammenhæng mellem den politik, man i sidste ende vedtager, og den ressourcemæssige ramme, man realistisk kan formå at etablere politisk. Vi vil som fagprofessionelle hellere end gerne arbejde med en ambitiøs politik, men der er brug for en ramme og ressourcer, som afspejler dette.

Vi ser, som beskrevet, en politik som på flere områder står stærkt. Men hvor man med et par opmærksomheder og tilpasninger i vores optik ville få et langt bedre bud på en politik. En politik, hvor småbørnsdelen blev tydelig, og hvor der er plads til at vi måler på andet end karakterer og præstationer. En politik, hvor ambitioner og ressourcer følges, så vi i fællesskab kan udvikle børn og unge i hverdag, venskab og vindstød.